

Rozpor s dobrými mravy

Následkem výkonu práv a povinností v rozporu s dobrými mravy, je neposkytnutí ochrany práva, resp. odepření autoritativního rozhodnutí soudu nutného ke vzniku právního vztahu mezi oprávněnou a povinnou osobou.

Následkem výkonu práv a povinností v rozporu s dobrými mravy, je neposkytnutí ochrany práva, resp. odepření autoritativního rozhodnutí soudu nutného ke vzniku právního vztahu mezi oprávněnou a povinnou osobou.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.6.2000, sp.zn. 23 Cdo 2060/98)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o uzavření dohody o vydání věcí, vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 11 C 1452/95, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 23. června 1998, č.j. 30 Co 427/98-100, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 23. června 1998, č.j. 30 Co 427/98-100, a rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 21. ledna 1998, č.j. 11 C 1452/95-85, zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 23. června 1998, č.j. 30 Co 427/98-100, potvrdil rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou (soudu prvního stupně) ze dne 21. ledna 1998, č.j. 11 C 1452/95-85, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobkyně na základě zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákonů č. [264/1992](#) Sb., č. [267/1992](#) Sb., č. [133/1993](#) Sb., č. [115/1994](#) Sb., č. [116/1994](#) Sb., č. [107/1995](#) Sb., č. [134/1997](#) Sb., č. [78/1998](#) Sb. a nálezů Ústavního soudu publikovaných pod čísly 164/1994 Sb. a 2/1997 Sb. (dále též jen „restituční zákon“), domáhala po žalovaných uzavření dohody o vydání „rodinného domu čp. 182 se stavební parcelou č. 388 a pozemkové parcely č. 389-zahrady o výměře 420 m2, zapsaných u Katastrálního úřadu v J. n. N. na LV č. 256 pro katastrální území R. a obec J. n. N., se všemi součástmi a příslušenstvím“, a rozhodnuto o nákladech řízení účastníků a státu; současně odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení a zamítl návrh žalobkyně na připuštění dovolání.

Žalobkyni, jako manželce původního vlastníka F. H., zemřelého dne 1. ledna 1993, který byl rehabilitován podle zákona č. [119/1990](#) Sb., o soudní rehabilitaci, odvolací soud přiznal statut oprávněné osoby ve smyslu § 19 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 4 písm. c/ restitučního zákona. Protože žalovaní nabyli dům kupní smlouvou ze dne 24. srpna 1976 a pozemky dohodou o zřízení práva osobního užívání z téhož dne od státu, který k nim získal oprávnění na základě soudním rozhodnutím vysloveného trestu propadnutí majetku, zabýval se odvolací soud splněním předpokladů stanovených v § 4 odst. 2 (ve spojení s § 20 odst. 1) restitučního zákona, tedy tím, zda k nabytí nemovitostí došlo v rozporu s tehdy platnými předpisy nebo na základě protiprávního zvýhodnění osob nabyvatelů. V této souvislosti vyšel ze skutkového zjištění, že žalovaní se do domu, který byl v dezolátním stavu, se

souhlasem národního výboru v R. nastěhovali již v roce 1969 nebo 1970 a až do uzavření kupní smlouvy dům na své náklady rekonstruovali, čímž jej zhodnotili. K tomuto zhodnocení ovšem nebylo při stanovení kupní ceny v době převodu přihlédnuto, tedy kupní cena domu sjednaná částkou 1.448,- Kčs byla na základě vyhlášky č. [43/1969](#) Sb. určena podle stavebně technického stavu domu v roce 1970, nikoliv podle (kvalitativně vyššího) stavu v době převodu. Tím došlo podle odvolacího soudu k porušení ustanovení § 399 odst. 1 a 2 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění zákona č. [58/1969](#) Sb., podle nichž cena koupené věci musela být určena podle stavu věci v době uzavření kupní smlouvy; vyústěním uvedené úvahy byl pak závěr dovozující, že žalovaní, kteří sporné nemovitosti nabyli v rozporu s tehdy platnými předpisy, jsou povinnými osobami ve smyslu § 20 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 2 restitučního zákona. Odvolací soud (ve shodě se soudem prvního stupně) však žalobě nevyhověl, neboť výkon práva žalobkyně, přihlédnuv k tomu, že se žalovaní zasloužili o udržení bytového fondu a že nesprávně stanovené kupní ceně (nižší o hodnotu provedených investic) korespondovalo vzdání se nároku na vrácení neoprávněného majetkového prospěchu odpovídajícího těmto investicím, takže k poškození zájmů státu nedošlo, shledal v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. [58/1969](#) Sb., č. [131/1982](#) Sb., č. [94/1988](#) Sb., č. 188/1998 Sb., č. [87/1990](#) Sb., č. [105/1990](#) Sb., č. [116/1990](#) Sb., č. [87/1991](#) Sb., č. [509/1991](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [267/1994](#) Sb., č. [104/1995](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [89/1996](#) Sb., č. [94/1996](#) Sb. a č. [227/1997](#) Sb., dále též jen „obč. zák.“). Návrh žalobkyně na vyslovení přípustnosti dovolání odvolací soud zamítl s poukazem na nikoliv zásadní právní význam otázky aplikace ustanovení § 3 obč. zák. v daném případě.

Závěr odvolacího soudu o rozporu práva na uzavření dohody o vydání sporných nemovitostí s dobrými mravy napadla prostřednictvím výslovně zmíněného dovolacího důvodu uvedeného v § 241 odst. 3 písm. d/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších změn a doplňků (dále též jen „o.s.ř.“), žalobkyně dovoláním. Z obsahu dovolání vyplývá, že dovolatelka namítá nepřípustnost aplikace ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. na vztahy upravené zákonem č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, v rovině obecné a zvláště pak v dané věci s ohledem na okolnosti, pro něž odvolací soud k uvedenému závěru dospěl. Tvrzením, že rekonstrukce domu žalovanými, která měla „podstatným způsobem“ zvýšit cenu nemovitosti, nebyla v řízení prokázána, a námitkami proti hodnocení důkazů, jehož výsledkem byl právě závěr o zhodnocení domu před uzavřením kupní smlouvy, vystihla žalobkyně dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. Ze všech uvedených důvodů dovolatelka navrhla zrušení rozsudků soudů obou stupňů a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 28 odst. 1 písm. a/ zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, § 10a o.s.ř.) - po zjištění, že dovolání, které splňuje obsahové i formální náležitosti stanovené zákonem, bylo podáno včas, subjektem k tomu legitimovaným (žalobkyní) zastoupeným advokátem (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, 2 o.s.ř.) - se nejdříve zabýval přípustností dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Nejde-li o případ vad řízení taxativně uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř., k nimž dovolací soud za situace, kdy dovolání bylo podáno včas a k tomu oprávněnou osobou, přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3, věta druhá, o.s.ř.) - a ty v projednávaném případě nebyly žalobkyní v dovolání prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. a/ o.s.ř. tvrzeny, ani nevyplývají z

obsahu spisu - je třeba, je-li dovoláním napaden rozsudek odvolacího soudu, zkoumat přípustnost dovolání z pohledu ustanovení § 238 odst. 1 a § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř. Jestliže odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně - jako v dané věci - připouští občanský soudní řád dovolání pouze ve třech následně uvedených případech. V prvním z nich je dovolání přípustné za situace, kdy za podmínek stanovených v § 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto jinak, než v jeho dřívějším rozsudku, který byl odvolacím soudem zrušen. Ve druhém případě je dovolání přípustné proto, že přípustnost dovolání vyslovil na návrh nebo bez návrhu podle § 239 odst. 1 o.s.ř. odvolací soud ve výroku svého potvrzujícího rozsudku. Ve třetím případě je podle § 239 odst. 2 o.s.ř. dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné tehdy, jestliže odvolací soud při splnění dalších předpokladů uvedených v tomto ustanovení nevyhověl návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, přičemž odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

O žádný z případů uvedených v § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 o.s.ř. v dané věci nejde, neboť odvolací soud, aniž by ve výroku svého potvrzujícího rozsudku vyslovil přípustnost dovolání, potvrdil sice v pořadí druhý rozsudek soudu prvního stupně, kterým však tento soud rozhodl o věci stejně jako v dřívějším rozsudku (ze dne 11. listopadu 1996, č.j. 11 C 1452/95-49), zrušeném usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. června 1997, č.j. 30 Co 209/97-65.

Zbývá posoudit přípustnost dovolání v intencích ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř., na který také dovolatelka výslovně odkázala.

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu citovaného ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po právní stránce, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá zásadně pro posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního významu (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují). Způsobitým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je tedy - vedle důvodu podle § 241 odst. 3 písm. a/ o.s.ř. - již jen důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. (nesprávné právní posouzení věci). Pokud tedy žalobkyně v dovolání napadla dovolacím důvodem uvedeným v § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. skutkový základ sporu (zjištění o zhodnocení domu žalovanými v době před uzavřením kupní smlouvy), z něhož odvolací soud při formulaci právních závěrů vycházel, nelze správnost rozhodnutí tímto důvodem prověřit, neboť vzhledem k přípustnosti podaného dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř. jde o důvod nezpůsobilý.

Protože žalobkyně v návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání, učiněném při odvolacím jednání dne 23. června 1998, určila odvolacím soudem řešenou právní otázku, kterou pokládala - na rozdíl od odvolacího soudu - za zásadně významnou, tj. otázku „posouzení § 3 obč. zák.“, vymezila tím objektivně meze dovolacího přezkumu pouze kontrolou správnosti jejího řešení. Obsahovou konkretizací dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. v dovolání, jíž je dovolací soud

vázán (§ 242 odst. 3, věta první, o.s.ř.), nevybočila z objektivních mantinelů možného dovolacího přezkumu a vystihla zadání té právní otázky, již navrhla k přezkumu v návrhu na vyslovení přípustnosti dovolání. Závěr, že potvrzující rozsudek odvolacího soudu má ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. zásadní právní význam, lze tak spojovat jen s otázkou, zda výkon subjektivního práva, který soud shledal existentním (tj. práva na uzavření dohody o vydání nemovitosti), je v poměrech dané věci v rozporu s dobrými mravy podle ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák.

Rozhodnutí odvolacího soudu, které má po právní stránce zásadní význam, je takové rozhodnutí, v němž odvolací soud řeší právní otázku, která byla v projednávané věci pro rozhodnutí sporu o právo mezi účastníky určující. Současně ovšem musí být splněna podmínka, že právní význam rozhodnutí odvolacího soudu se dotýká rozhodovací činnosti soudů vůbec (má obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu je z tohoto pohledu zásadního významu zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. soudů rozhodujících o dovoláních, dříve o stížnostech pro porušení zákona, a odvoláních) nebo ve stanovisku Nejvyššího soudu České republiky (§ 28 odst. 3 zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů), popřípadě v rozhodnutích soudů prvního stupně, která byla vyššími soudy akceptována a za účelem sjednocení judikatury publikována ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, nebyla dosud vyřešena, nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), anebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů (rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné řešení této právní otázky). Naopak za otázku zásadního právního významu nelze považovat takovou otázku, která byla v napadeném rozhodnutí řešena v souladu s konformní soudní praxí.

Posouzení rozporu mezi výkonem práva daného zákonem č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, a dobrými mravy bylo otázkou pro meritorní rozhodnutí odvolacího soudu dominantní; zároveň lze této otázce přiřadit významový přesah do širšího kontextu soudní praxe, kterou nelze beze zbytku považovat při řešení této typové problematiky v poměrech restitučního zákona za jednoznačně ustálenou.

Jde-li podle závěru dovolacího soudu o otázku zásadního právního významu, stává se tím dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustným.

Dovolatelka prostřednictvím dovolacího důvodu uvedeného v § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř. netvrdí a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by řízení bylo postiženo vadami (jinými než uvedenými v § 237 odst. 1 o.s.ř.), které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3, věta druhá, o.s.ř.). O tom, že dovoláním napadené rozhodnutí není ve smyslu § 237 odst. 1 o.s.ř. zmatečné, dovolací soud již pojednal výše.

Právním posouzením věci je činnost soudu, spočívající v subsumaci zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k závěru, zda-li a komu soud právo přiznává nebo oduznává (jaká mají účastníci podle dispozice právní normy práva a povinnosti). Právní posouzení je nesprávné, dopustil-li se soud při této činnosti omylu, tj. když na správně zjištěný skutkový stav aplikoval jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej interpretoval, anebo ze skutečností najisto postavených vyvodil nesprávné právní závěry. Námitka žalobkyně rekrminující odvolací soud z nesprávného

použití ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. je kvintesencí podaného dovolání.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Teorie i soudní praxe dovodila, že výkonem práv ve smyslu shora citovaného ustanovení se rozumí uplatňování (existujících) subjektivních občanských práv způsobem, které objektivní právo svým subjektům dovoluje (k němuž je opravňuje) a které zároveň směřuje k výsledku (stavu) objektivním právem sledovanému; typicky jde o jednání, které má znaky právního úkonu. Výkon práva, uskutečňovaný pod ochranou právního řádu, pojmově vylučuje protiprávnost a tím i uložení sankce. Za tím účelem se lze dovolat ochrany subjektivního občanského práva u povoláného orgánu, zejména u soudu (srov. § 4 obč. zák., § 7 o.s.ř.), jež je ovšem poskytnuta pouze při splnění určitých požadavků, k nimž náleží i obecná podmínka, podle níž výkon práva nesmí být v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.).

Dobrymi mravy je míněn souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou metafyzičnost (neměnnost), vystihující podstatné historické tendence sdílené rozhodující částí společnosti, a mají povahu norem základních (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. června 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura 8/1997, pod pořadovým číslem 62, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. května 1997, sp. zn. 2 Cdon 473/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 16/1998, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. července 1998, sp. zn. 3 Cdon 86/96). Kompendium uvedených norem představuje společensky uznávané mínění, které ve vzájemných vztazích mezi lidmi určuje, jaký má být obsah jejich jednání, aby bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Soud zjišťuje, zda se výkon práva přiči dobrým mravům v daném čase a na daném místě podle objektivního kritéria, nezávisle na vědomí a vůli toho, kdo právo nebo povinnost vykonává (nezávisle na zavinění).

V projednávané věci posuzoval odvolací soud jako výkon práva (a jemu odpovídající povinnosti) uplatnění subjektivního práva na vydání nemovitostí, resp. na uzavření dohody o jejich vydání, kterému koresponduje subjektivní povinnost nemovitosti vydat, resp. uzavřít dohodu o jejich vydání (srov. § 5 odst. 1, 2 a 3 restitučního zákona). Zákon č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, je v části druhé, hlavě první („Občanskoprávní vztahy“, § 3 až § 13), a v části třetí („Oblast trestněprávních vztahů“, § 19 a § 20) předpisem upravujícím svou povahou občanskoprávní vztahy a poměr mezi ním a občanským zákoníkem je poměrem zákona zvláštního k zákonu obecnému. Restituční zákon jako předpis speciální nemá na rozdíl od občanského zákoníku vlastní ustanovení pojednávající o tom, že výkon práv a povinností vyplývajících ze vztahů jím reglementovaných nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Z poměru obou zákonů proto vyplývá, že ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. se při absenci takového ustanovení obecné povahy v restitučním zákoně uplatní i při výkonu práv a povinností, k nimž specificky definované subjekty (oprávněné a povinné osoby) opravňuje, popřípadě zavazuje - při splnění zákonných podmínek - zmíněný zákon (stejný závěr zaujal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 2. července 1999, sp. zn. 23 Cdo 291/99, a v poměrech upravených § 8 odst. 1 zákona č. [229/1991](#) Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, v rozsudku ze dne 2. listopadu 1998, sp. zn. 2 Cdon 1446/97, a v rozsudku ze dne 21. dubna 1999, sp. zn. 2 Cdon 1945/97).

Námitce dovolatelky o obecné nepřijatelnosti aplikace ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. na restituční vztahy, vycházející ze zásady „neminem laedit, qui iure suo utitur“ (nikomu neškodí, kdo vykonává své právo), nelze tedy přisvědčit.

Soudní praxe používá ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. ve významu normativním (nikoli jen jako ustanovení interpretační), jako korektivum ekvity pro tu oblast, kterou potřebuje, aby mohla dostat ideji spravedlnosti v rozhodování, nalézaje maximy sociální etiky, jimž přisuzuje regulativní princip. Následkem výkonu práv a povinností v rozporu s dobrými mravy, který má sankční povahu, je proto neposkytnutí ochrany práva, resp. (v případě výkonu práva na uzavření dohody o vydání věci) odepření autoritativního rozhodnutí soudu nutného ke vzniku právního vztahu mezi oprávněnou a povinnou osobou.

Judikatura (*communis opinio doctorum*) pojednávající o výkonu soukromých práv a povinností v rozporu s dobrými mravy zdůrazňuje komplexnost posuzování konkrétních situací, v nichž by se důsledky ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. měly projevit. Úvaha soudu musí být v každém individuálním případě podložena konkrétními zjištěními, jež dovozují závěr, že výkon práva je v rozporu s dobrými mravy, a to s přihlédnutím k rozhodným okolnostem nejen na straně povinné osoby, ale i osoby k výkonu práva oprávněné. Rozhodnými okolnostmi se rozumí ty, jež mohou ovlivnit odpověď na otázku, zda lze i po žalobci spravedlivě požadovat, aby se prosazení jeho práva neuskutečnilo (srov. *mutatis mutandis* rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ze dne 30. června 1983, sp. zn. 2 Cz 33/83, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 39/1986, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. dubna 1994, sp. zn. 2 Cdo 45/94, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 36/1996, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. května 1997, sp. zn. 2 Cdon 473/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 16/98).

V projednávané věci se odvolací soud shora uvedenými zásadami neřídil. Úvahy, o něž opřel závěr o výkonu práva na uzavření dohody o vydání nemovitostí v rozporu s dobrými mravy, jsou jednostranné, jestliže zohlednil jen zásluhy žalovaných o udržení (zvelebení) bytového fondu a jejich majetkové vztahy ke státu odvíjející se od investic do nemovitosti v době, kdy nebyli vlastníky, a zcela pominul okolnosti tkvící v osobě nebo poměrech žalobkyně.

Lze uzavřít, že právní posouzení věci odvolacím soudem v otázce představující předmět dovolacího přezkumu je neúplné, a tudíž nesprávné; odvolací soud totiž k daným skutkovým zjištěním vadně vztáhl hypotézu ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák., ačkoli této hypotéze odpovídající skutková zjištění chybí (jsou neúplná), a v důsledku toho nepřipadně aplikoval pravidlo, které tato právní norma ve své dispozici obsahuje. Dovolací důvod, který vycházel z argumentu nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř., byl tak uplatněn důvodně. Nelze-li dospět k závěru, že dovoláním napadený rozsudek je správný, Nejvyšší soud jej zrušil (§ 243b odst. 1, věta za středníkem, o.s.ř.). Protože ani soud prvního stupně věc neposuzoval v souladu s tím, co bylo uvedeno, platí důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, i pro rozsudek soudu prvního stupně; Nejvyšší soud jej proto také zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, věta druhá, o.s.ř.).

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)